

Sinds de start in 1998 van het Braille Without Borders-project in Tibet hebben 91 blinde kinderen met succes de opleiding gevolgd.

Omdat het project vele onderscheidingen heeft gekregen en inmiddels wereldwijd via documentaires, interviews en tijdschriftartikelen in de publiciteit is geweest, denken de meeste mensen dat de financiering geen probleem meer is.

Dat is helaas niet zo.

Publiciteit betekent niet automatisch donaties.

Sabriye Tenberken en Paul Kronenberg spenderen nog steeds erg veel tijd en energie aan fondsenwerving.

Zij willen daarom iedereen die het werk van

Braille Without Borders ondersteunt, heel hartelijk bedanken.

Alleen door uw hulp zijn zij in staat om met het project door te gaan.

In de komende jaren hopen ze genoeg donaties bijeen te brengen om de geplande projecten te kunnen uitvoeren waardoor meer blinde kinderen een kans krijgen om naar school te gaan.

Hartelijk dank,
ook namens de leerlingen, Sabriye en Paul

ག་ཁ་ག་ང་ར་ལ་ཤ་ཏ་ཐ་ད་ན་

Kyila's verhaal

Kyila is een van eerste die samen met haar tweelingbroers Jampa en Dorje in 1999 naar het project in Lhasa kwam. Nu 7 jaar later, vertelt Kyila hier zelf haar verhaal. Jampa werkt momenteel als toeristengids in het "Lazze Farmer Adventure Hotel" in Lazze. Hij leidt toeristen rond en zingt s'avonds in het restaurant van het hotel. Dorje woont thuis bij zijn vader.

Ik ben in 1985 in de buurt van de Mount Everest geboren, in een plaatsje genaamd Lhatsa. Ons gezin bestaat uit zes mensen: mijn ouders, mijn twee broers, mijn oudste zus en ik. Tot mijn twaalfde was mijn leven heel moeilijk, omdat mijn twee broers, mijn vader en ik allemaal blind zijn. Mijn moeder moest voor ons zorgen. In die tijd was blind-zijn in Tibet echt heel erg moeilijk, omdat de mensen dachten dat blindheid een straf was omdat je in een vorig leven iets verkeerd had gedaan. We konden nooit naar buiten om met andere kinderen te spelen. Mijn ouders wilden altijd alles voor ons doen en lieten ons nooit iets zelf doen. Toen ik twaalf was, ging ik naar de grootste stad van Tibet, Lhasa, naar school. In die tijd wist ik niet hoe ik mezelf moest aankleden en wassen. Ik sprak alleen mijn moedertaal, Tibetaans, en had nog nooit enig onderwijs gehad. Op mijn eerste schooldag was ik een beetje zenuwachtig en heel erg opgewonden. Ik maakte kennis met een heleboel leerlingen die blind waren. Het voelde alsof ik in de hemel was beland nu ik samen met kinderen van mijn eigen leeftijd was die dezelfde ervaringen hadden als ik. Later die dag maakte ik kennis met al het Tibetaanse personeel en de Tibetaanse leraren, en met twee Europese mensen die me een hand gaven. Ze waren de eerste Europeanen die ik ooit in mijn leven had ontmoet. Daarna dronk ik samen met onze huismoeder enorme mokken boterthee terwijl we over mijn leven tot dan toe praatten. Ik vroeg haar hoe deze school ooit was ontstaan en toen antwoordde ze met een brede grijns op haar gezicht. 'Door Sabriye,' zei ze, 'die Europese mevrouw die je net hebt ontmoet. Zij is ook blind, maar haar vriend Paul ziet wel en hij is heel erg handig. Ze zijn allebei heel erg aardig.' 'Nee, nee, nee,' zei ik, 'het kan niet waar zijn dat een blinde mevrouw deze school heeft opgericht. Blinde mensen kunnen niets anders dan eten, drinken en slapen. Dat hebben mensen me altijd verteld. 'Nou, als je me niet gelooft, vraag het haar zelf dan maar,' zei mijn huismoeder.

མི
::
TSA
ཨ
::
ZHA
ཨ
::
RA
ཨ
::
RA
ཨ
::
HA
ཨ
::
HA
ཨ
::
TSHA
ཨ
::
TSHA
ཨ
::
ZA
ཨ
::
ZA

Op een dag vertelde Sabriye haar eigen levensverhaal en over alle avonturen die ze had meegemaakt bij het oprichten van deze geweldige school voor blinde Tibetaanse kinderen. Ik kon het niet geloven wat ze had gedaan. Nadat ze haar verhaal had verteld, waren we er allemaal stil van en dachten na over ons eigen leven. Ik was er altijd van overtuigd geweest dat ik volstrekt anders was dan ziende mensen. Gelukkig is dat niet waar. Hoewel we blind zijn, zijn we niet dom en kunnen alles doen wat ziende mensen kunnen. Dit was een openbaring voor mij en een nieuwe wereld ging voor me open. Ik voelde me vol energie. Sabriye had een enorme deur in mijn leven geopend die voor altijd open zal blijven staan.

Onze school was behoorlijk groot en heel schoon. Alles leek heel modern in vergelijking met mijn huis in Lhatse waar ik was geboren. Het was de eerste keer dat ik in aanraking kwam met electriciteit, televisie en de telefoon, en heel veel andere dingen waar ik nog nooit van had gehoord, en dat was erg opwindend. In die tijd waren er maar zes leerlingen, inclusief mijn twee broers en ik. We zijn alle drie tegelijkertijd op deze school gekomen en iedereen was heel verbaasd dat drie blinde kinderen uit één familie kwamen. Ik ben zes jaar op school geweest. Het eerste wat ik leerde, was hoe ik mezelf moest aankleden, mijn bed opmaken, moest eten en mezelf wassen. Daarna heb ik Chinees, Engels, computeren, oriëntatie en braille geleerd. Met braille kunnen blinde mensen lezen en schrijven. In de eerste drie jaar heb ik al die dingen geleerd. In de daaropvolgende drie jaar heb ik een opleiding voor masseuse gevolgd. Ik leerde Chinese massage, acupressuur en fysiotherapie. Toen ik de opleiding had

volbracht, heb ik samen met een van mijn vrienden die ook blind is, een kleine kliniek opgezet. Daar heb ik vier jaar gewerkt en kreeg een geweldige kans om mijn Engels te verbeteren, vanwege onze cliënten die toeristen waren.

Kyila's verhaal

Mijn toekomst.

Ik heb heel veel plannen voor de toekomst.

Ik wil lerares worden.

Ik wil masseuse worden.

Ik wil in de leiding van Braille Without Borders werken.

Ik weet zeker dat me een fantastische toekomst staat te wachten en alles wat ik nu wil doen, zal me in de toekomst ook lukken.

Ik heb heel veel mensen ontmoet die in hun toekomst iets goeds willen doen, maar die zeggen dan altijd: ik wil dit doen, maar mijn handen zijn te klein, of ik wil dat doen, maar mijn benen zijn te lang. Ik heb daar echt een ontzettende hekel aan. Dus als je iets wilt doen, ga er dan gewoon voor en aarzel niet.

Mijn grootste avontuur in 2005/2006

In 2005 ben ik naar Engeland gegaan om Engels te studeren aan de Totnes School of English.

Totnes is een klein plaatsje met een heleboel hippies in de buurt, maar ik vond het daar erg leuk omdat het een heel vrolijk en vriendelijk plaatsje is. Het was de eerste keer dat ik buiten Tibet alleen op reis ging en ik wist dat het zwaar zou zijn maar ook heel opwindend. In het begin was het behoorlijk moeilijk, omdat alles anders en

nieuw voor me was, bijvoorbeeld het eten en het weer en zo, maar voordat ik vertrok, had ik dat al verwacht en ik wist dat ik het aankon.

Op de taalschool waren ik en Nyima, een andere jongen van onze school in Tibet, de enige studenten die niet konden zien, dus hadden we enige problemen met de docenten omdat ze nog nooit les aan blinden hadden gegeven. Maar toen hebben Nyima en ik besloten dat we ze braille zouden leren en hoe ze met de pronto (een speciale computer voor blinden) moesten omgaan. Ik heb een heleboel mensen uit verschillende landen ontmoet en het was heel interessant om over onze eigen culturen en verschillende ervaringen te praten. Mijn eerste paar dagen waren echt een ramp en heel saai omdat ik Tibet, mijn vrienden en vriendinnen en mijn familie heel erg miste, maar het meeste miste ik toch vrienden. Ik had alleen Nyima die heel aardig voor me was en me heel erg goed begreep. Maar goed, van dag tot dag raakte ik steeds meer gewend aan het nieuwe leven en kreeg meer vrienden. Achter de wolken schijnt tenslotte altijd de zon. Ik moet toegeven dat het niet zo makkelijk is om met Engelse mensen om te gaan. Dat geldt natuurlijk niet voor iedereen, maar omdat ze zo beleefd zijn, begrijp je

མི
::
TSA
ཨ
::
ZHA
ཨ
::
RA
ཨ
::
HA
ཨ
::
TSHA
ཨ
::
TSHA
ཨ
::
ZA
ཨ
::
ZA

niet altijd precies wat ze bedoelen of wat ze echt denken. Ik weet dat Tibetaanse mensen ook erg beleefd zijn, maar niet zo als Engelse mensen. Na een maand of twee was ik heel blij en liep alles op rolletjes en kreeg ik een heleboel vrienden, dus gingen we vaak samen uit, kookten we en gingen naar de pubs, en hadden heel veel plezier. Het enige was dat ik heel erg hard moest studeren omdat ik een examen moest afleggen voor het eerste Cambridge-certificaat in Engels en dat is behoorlijk moeilijk, dus maakte ik het mezelf eigenlijk wel erg zwaar, maar ik wist dat ik het kon en het is me gelukt. De reden dat ik naar Engeland ging, was dat ik Paul en Sabriye wilde helpen met dit project en ook andere gehandicapte mensen bijstaan. Maar allereerst wilde ik zelf perfect Engels leren spreken en de gelegenheid aangrijpen om iets meer van de wereld te zien.

Ik ben Paul en Sabriye heel erg dankbaar dat ze me zo'n prachtige kans hebben gegeven en ik zou hen zo veel mogelijk willen helpen. Zij en zij alleen zijn het die ons hebben geleerd hoe we onafhankelijk van anderen konden worden, zij zijn het die ons zelfvertrouwen hebben gegeven en zij zijn het die ons leven hebben veranderd, ons een nieuw en heel opwindend leven hebben gegeven.

Ik zal hen nooit meer vergeten.

Nyima is enkele jaren geleden naar het project gekomen. Hij verbleef met zijn vader en stiefmoeder in Lhasa maar heeft Sabriye en Paul na een tijdje gevraagd of hij niet in het project mocht wonen omdat ze hem niet zo goed behandelden. Hij komt oorspronkelijk uit het verre Oosten van Tibet. Het duurt ongeveer 7 dagen om daar te komen. Om zijn paspoort te kunnen regelen moest hij eerst een ID kaart hebben. Hij is toen alleen naar huis gereisd.. 7 dagen heen en 7 dagen terug! Nu is hij nog in Engeland. Hij heeft een operatie aan zijn oog gehad om een glazen oog te kunnen krijgen. Hij blijft nog 5 maanden in Totnes. Als hij terug komt wordt hij de leraar Engels in het project. Hij is 17 jaar oud.

Shigatse

Ongeveer 250 km ten westen van Lhasa ligt het kleine Tibetaanse dorpje Pelshong. Nog eens 20 km verderop ligt Shigatse (de een na grootste stad in Tibet). Sinds kort is er een compleet nieuwe weg tussen Lhasa en Shigatse aangelegd. De reisduur tussen deze twee grootste steden van Tibet is daardoor nog maar ongeveer 3 uur en 45 minuten in plaats van de moeizame 8 tot 10 uur voorheen. Na ongeveer tweederde van de route verschijnt er een gigantisch dal waar de Yarlong Tsangpo, een van de grootste rivieren in Tibet, zich als een slang doorheen kronkelt. Bijna aan het einde van dit dal is Braille Without Borders sinds april 2004 bezig om een woest stuk grond, 160.000 m² groot, in een zuivelboerderij te veranderen. Oorspronkelijk was het een kazerne, later een school voor Tibetaanse medicijnstudenten. In december 2003 is er een overeenkomst getekend tussen het Tibet Development Fund, Braille Without Borders en de Tibet Disabled Persons Federation waarin staat dat BWB voor een periode van minimaal 15 jaar het stuk land in Shigatse kosteloos ter beschikking krijgt voor de realisatie van de trainingsboerderij.

In april 2004 is men begonnen met de bouw van de trainingsboerderij in Shigatse. Op het stuk land zijn inmiddels de volgende zaken tot stand gekomen:

- 6 kassen
- een kaasboerderij
- renovatie en bouw van een manege
- renovatie van verschillende oude gebouwen, de keuken, slaapruintes en klaslokalen
- de aanleg van een zonne-energiesysteem, waardoor de slaapzalen in de winter overdag worden verwarmd en het binnen niet meer vriest
- aanplanting van 100 appel- en 100 perzikkbomen
- aanplanting van bomen rondom het terrein die bescherming moeten gaan bieden tegen weersinvloeden
- er zijn tulpen en andere bloemensoorten geplant. Deze zijn voor de verkoop om lokaal inkomsten te kunnen verwerven.
- een gebied van 5 hectare is vlak gemaakt om als akkerland te worden gebruikt.
- voor de watervoorziening is 2,5 km aan pijpleidingen gelegd, zijn er putten uitgediept zodat ze weer kunnen worden gebruikt en is een groot waterreservoir gebouwd, waardoor de watervoorziening gedurende het hele jaar is gegarandeerd
- nieuwe toiletten zijn aangelegd. Bij deze toiletten wordt de urine gescheiden opgevangen van de ontlasting. Het voordeel hiervan is dat de ontlasting sneller kan fermenteren en ze daardoor beter te gebruiken is voor compost.
- Meer info over deze methode: <http://www.ecosanres.org/>
- De komende maanden wordt er gestart met de compost productie. Hierbij wordt het keukenafval, het groenafval van de boerderij en al het andere afval gesorteerd en omgezet in compost, dat dan weer opnieuw voor de boerderij kan worden gebruikt - en nu - juli 2006 - wordt er hard gewerkt aan de bouw van stallen voor de koeien en de paarden.

De Nederlandse kaasmaker, Marinus Post, heeft in Shigatse twee medewerkers opgeleid in het maken van kaas. Er worden nu twee kaassoorten gemaakt: een "Lhasarella" en een

"Tibetino". Ook wordt er yoghurt en boter gemaakt.

Om de kwaliteit van de in de kaasboerderij verwerkte melk zelf in de hand te houden, wordt deze zomer het melkvee uitgebreid. De productie van gewassen op het land wordt specifiek afgestemd op kwaliteits-koeienvoer.

Op de boerderij lopen nu 5 koeien, 6 paarden, 2 varkens, 6 eenden, 12 hennen, 10 hanen en 2 honden rond. Begin mei is er kalfje geboren. Een van de leerlingen heeft haar "Pelgye" gedoopt, wat "groei" en "mogelijkheid" betekent.

Dankzij de hulp en het advies van verschillende specialisten worden er nieuwe gewassen verbouwd. Het droge zonnige Tibetaanse klimaat met zijn koude nachten blijkt uitermate geschikt voor de verbouw van rogge, tarwe, suiker- en voederbieten, verschillende

groenten, kruiden en bloemen, zoals tulpen en narcissen. De opbrengst is dankzij een goede planning en hard werken van de lokale medewerkers erg hoog.

Sinds de lente van 2005 krijgen de eerste blinde leerlingen les in de boerderij. Bij aankomst krijgen ze in één week les in alle vakken. Daarna kunnen ze kiezen in welk vak ze volledig geschoold willen worden: veeteelt, akkerbouw, tuinbouw, kaasmaken, compostproductie, tapijt-weven of breien.

De medewerkers in de boerderij hebben in juni/juli een marketingtraining ontvangen. Men wil de kaas en de andere producten die in de boerderij worden geproduceerd, gaan verkopen, zodat de inkomsten die daaruit voortkomen een deel van de lopende kosten van de boerderij kunnen dekken. Op dit moment wordt de kaas al verkocht aan toeristen die de projecten in Lhasa en Shigatse bezoeken.

Om de kwaliteit van de in de kaasboerderij verwerkte melk zelf in de hand te houden, wordt deze zomer het melkvee uitgebreid. De productie van gewassen op het land wordt specifiek afgestemd op kwaliteits-koeienvoer.

Op de boerderij lopen nu 5 koeien, 6 paarden, 2 varkens, 6 eenden, 12 hennen, 10 hanen en 2 honden rond. Begin mei is er kalfje geboren. Een van de leerlingen heeft haar "Pelgye" gedoopt, wat "groei" en "mogelijkheid" betekent.

Dankzij de hulp en het advies van verschillende specialisten worden er nieuwe gewassen verbouwd. Het droge zonnige Tibetaanse klimaat met zijn koude nachten blijkt uitermate geschikt voor de verbouw van rogge, tarwe, suiker- en voederbieten, verschillende

groenten, kruiden en bloemen, zoals tulpen en narcissen. De opbrengst is dankzij een goede planning en hard werken van de lokale medewerkers erg hoog.

Sinds de lente van 2005 krijgen de eerste blinde leerlingen les in de boerderij. Bij aankomst krijgen ze in één week les in alle vakken. Daarna kunnen ze kiezen in welk vak ze volledig geschoold willen worden: veeteelt, akkerbouw, tuinbouw, kaasmaken, compostproductie, tapijt-weven of breien.

De medewerkers in de boerderij hebben in juni/juli een marketingtraining ontvangen. Men wil de kaas en de andere producten die in de boerderij worden geproduceerd, gaan verkopen, zodat de inkomsten die daaruit voortkomen een deel van de lopende kosten van de boerderij kunnen dekken. Op dit moment wordt de kaas al verkocht aan toeristen die de projecten in Lhasa en Shigatse bezoeken.

Internationaal trainingscentrum

Twee jaar geleden hebben Sabriye en Paul voor het eerst het zuiden van India bezocht met als doel een geschikte plek te vinden voor de realisatie van een internationaal trainingscentrum. Hier willen ze (hoofdzakelijk) blinde leerlingen uit ontwikkelingslanden gaan opleiden zodat zij in staat zijn in hun eigen land een eigen Braille Without Borders-project te starten. Op deze wijze kan het concept van Braille Without Borders wereldwijd worden toegepast waardoor er meer kansen voor blinde kinderen worden gecreëerd zodat ook zij toegang tot het reguliere onderwijs krijgen.

Het stuk land ligt op ongeveer 12 km van het stadscentrum van Thiruvananthapuram, de hoofdstad van Kerala. De rustige buurt waarin het is gelegen, heet Kalliyoor.

Op twee stukken land zijn de volgende gebouwen gepland:

- een studentenhuis met 22 tweepersoonskamers
- een multifunctionele eetzaal met keuken
- een schoolgebouw
- een kantoorgebouw
- een onderkomen voor medewerkers.

Het centrum wordt gebouwd in een milieuvriendelijke stijl met een regenwaterrecyclingsysteem, een biogasinstallatie en men wil zonne- en windenergie gaan toepassen. Begin mei is men met de bouw begonnen en men hoopt in de herfst van 2007 de eerste leerlingen te kunnen ontvangen. De maximale capaciteit van het centrum zal op 40 leerlingen liggen. Sabriye en Paul verwachten van de toekomstige leerlingen dat zij 75% van de kosten van hun studie zelf gaan dragen. Het doel van deze eigen bijdrage is dat zij met fond-

senwerving worden geconfronteerd. Zij komen namelijk uit ontwikkelingslanden en hebben waarschijnlijk geen geld. Als zij in de toekomst hun eigen projecten willen opbouwen, is dit een van de eerste obstakels die ze zullen tegenkomen. Het is gemakkelijker om gemotiveerde mensen op te leiden dan opgeleide mensen te motiveren en op deze manier kan men de echt gemotiveerde leerlingen er uitfilteren. Tijdens de eenjarige opleiding wordt er veel van de leerlingen verwacht: creativiteit, innovatie en motivatie. Ze worden opgeleid in de volgende vakken: fondsenwerving, public relations, management, project planning, computertechnieken, communicatie, omgang met media etc. Als de leerlingen na de opleiding naar hun geboorteplaats terugkeren, kunnen ze eigen projecten opstarten. Uiteindelijk kennen zij hun eigen cultuur, spreken de taal en kunnen direct op de lokale overheid, organisaties en/of bedrijven afstappen om ondersteuning te vragen. Meer info: www.braillewithoutborders.org

Globetrotters

Behalve het vele werk aan de projecten in Lhasa, Shigatse en Kerala, waarover u elders in deze nieuwsbrief kunt lezen, reizen Sabriye en Paul op gezette tijden de wereld rond om de noodzakelijke fondsen te verwerven, congressen te bezoeken, in tv-programma's op te treden en prijzen in ontvangst te nemen, of een combinatie van al die activiteiten.

Zo waren zij vorig jaar augustus in Peking te gast in een talkshow op de Chinese tv-zender CCTV-9 en kregen in oktober 2005 een uitnodiging voor de Oprah Winfrey-show in Amerika. Van dit laatste optreden verwachtten ze veel reclame voor het project, en dus donaties, omdat deze show wereldwijd door miljoenen mensen wordt bekeken. Maar helaas werd er in de uitzending niet op gewezen dat Braille Without Borders voor zijn werk van donaties afhankelijk is. In 2005 is Sabriye ook drie maal in de bloemetjes gezet. In maart ontving ze in New York de Lucy Hadley Award for Courage, in oktober kreeg ze uit handen van de toen-malige Duitse bondspresident Horst Köhler het Bundesverdienstkreuz en in december de Duitse Fondsenwervingsprijs. Deze laatste prijs kregen Paul en Sabriye voor hun geheel eigen manier van fondsenwerving, omdat zij potentiële donoren aanmoedigen om blinde mensen niet uit medelijden te ondersteunen, maar omdat ieder individu zijn of haar eigen potentieel heeft en Braille Without Borders juist daarbij hulp wil bieden.

Onlangs - juli 2006 - zijn Sabriye en Paul voor het eerst in Australië geweest. Zij waren daar op uitnodiging van een potentiële sponsor, die eerst persoonlijk kennis met hen wilde maken voordat hij een donatie wilde toekennen. Het goede nieuws is, dat hij heeft toegezegd een deel van de bouwkosten van het internationale trainingscentrum in Kerala op zich te nemen. Verder hebben ze in Australië 4 presentaties voor verschillende organisaties verzorgd en een bezoek gebracht aan 'Vision Australia', een organisatie die allerlei diensten verleend aan blinden en slechtzienden, bijvoorbeeld door thuishulp, een bibliotheekdienst en het ontwikkelen van speciale software. Op de terugweg hebben ze op de conferentie van de 'International Council for Education of the Visually Impaired' (ICEVI) in Kuala Lumpur voordrachten gegeven over de filosofie van Braille Without Borders. Tevens hebben ze daar contacten gelegd met organisaties die zich in de hele wereld voor blinden inzetten en die nu op zoek gaan naar geschikte leerlingen voor het trainingscentrum in Kerala.

Donaties

Samenvatting 2005			
Saldo 1 januari 2005			
Bestuursrekening	€ 22.391,60		
Depositorrekening	€ 93.146,14		
			€ 115.537,74
Bij:			
Donaties 2005		€ 23.619,73	
Rente			
Bestuursrekening	€ 60,52		
Depositorrekening	€ 1.575,56		
		€ 1.636,08	
			€ 25.255,81
Subtotaal			€ 140.793,55
Af. Kantoorkosten			€ 1.257,85
Subtotaal			€ 139.535,70
Af. schenking			
Braille Without Borders			€ 91.800,00
Saldo 31 december 2005			€ 47.735,70
Specifiek saldo:			
Bestuursrekening		€ 4.514,00	
Depositorrekening		€ 43.221,70	
			€ 47.735,70

Er is in 2002 een depositorekening geopend voor het kopen van het land voor de trainingsboederij in Shigatse. Aangezien dit stuk land gratis is verkregen (zie artikel Shigatse) wordt dit bedrag nu gebruikt voor het nieuw op te bouwen internationale trainingscentrum in Kerala en het trainingscentrum in Leh, Ladakh.

In totaal is er in 2005 een bedrag van € 91.800,00 overgemaakt naar Braille Without Borders.

De Stichting "Doel voor Ogen" bedankt iedereen hartelijk voor de gegeven donaties, klein en groot, die de projecten van Braille Without Borders ondersteunen.

འདྲིལ་བུ་གྲོ་ལོ་ལྷོ་ལྷོ་ལྷོ་

Boeken

Sabriye Tenberken heeft een nieuw boek geschreven met de titel:

"Das siebte Jahr - Von Tibet nach Indien"

ISBN: 3-462-03691-2, uitgever: Kiepenheuer & Witsch

Het boek verhaalt over wat in de afgelopen 7 jaar in Tibet is gebeurd.

Ook staat de expeditie naar de "Lagpa Ri", een 7100 meter hoge berg direct naast Mount Everest, centraal.

Het boek wordt eind augustus in Duitsland uitgegeven. Daarom staat begin september in Duitsland een boekpresentatie en een fondsenwervingstoer gepland. Hoogstwaarschijnlijk zal begin 2007 een Nederlandse vertaling worden uitgegeven.

Eerder verschenen boeken van Sabriye Tenberken zijn:

- "Mijn weg leidt naar Tibet". Uitgeverij Sirene, Amsterdam ISBN 90-5831-069-8

Het boek is ook in braille verkrijgbaar bij:

Luister- en Braille Bibliotheek, Postbus 43234, 2504 AE Den Haag Tel: 070 - 35 93 456

- "Tashis neue Welt", Cecilie Dressler Verlag, Hamburg, ISBN 3-7915-1998-0

Op internet, www.braillewithoutborders.org, kunt u extra informatie krijgen over:

- alle projecten van Braille Without Borders
- geschiedenis van de projecten in rondmails
- boeken van Sabriye Tenberken
- Sabriye Tenberken en Paul Kronenberg.

Financiële steun is zeer welkom op ABN - AMRO 53 92 38 120

onder vermelding van: Stichting Doel voor ogen.

Secretariaat stichting "Doel voor ogen"

Dreef 13A

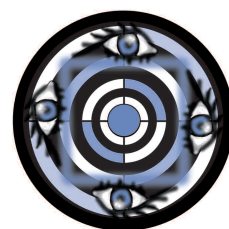
1861 TZ Bergen

072 - 5895967

E-mail: doelvoorogen@gmail.com

www.doelvoorogen.nl

KvK. 34109772

Doel voor ogen
Blindenprojecten Azië

De stichting is op geen enkele wijze politiek, religieus of anderszins gebonden.
Ons doel is het verlenen van materiële en immateriële steun aan blinden en slechtzienden.